

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LEGALS É ILEGALS.

VAMOS bien! ¡Muy bien!! ¡¡¡Retebién!!!
A l' any 76, 77 y 78 ho deyan los periódichs canovistas. A l' any 84 som nosaltres qu' hém de dirho. Perque la veritat es que may haviam anat tant bé com desde que D. Antón s' ha encarregat de la

cuyna. Unas quantas bullidetas més y podrá servirse á taula. —Pero bè ¿y qu' es lo que podrá servirse? Si tenen bon nás, olorin, que olorant no correrán cap perill. Jo de mí sè dirlos que á l' any 67 sentia una olor per l' istil. Llavors á la cuyna hi havia un tal Godzález Bravo... ¿Se 'n recordan? Donchs rés més. Preparin la forquilla y 'l ganivet. Y sápigán y estigan segurs de que no falta qui guisa per nosaltres.

¡Vamos bien! ¡Muy bien!! ¡¡¡Retebién!!!
Desde que se 'ns ha declarat ilegals, hem sapigut unirms, com si un instint superior á la voluntat dels homes mogués las nostras accions. La reacció 'ns ha imantat. Avuy nos atreyém com l' imán y 'l ferro. ¿Qué fán en cambi 'ls homes escullits? ¿Qué fán los legals?

Aquí tenen á l' home del tupé y á tots los sèus partidari, cassats com fieras pèls conservadors. Tenian majoria en las Corts y las Corts serán disoltas; tenian majoria en los Ajuntaments y als Ajuntaments se 'ls obliga á dimitir y als que no dimiteixen se 'ls balda á multas y amenassas. Tenian majoria en las Diputacions provincials, y l' artilleria conservadora está actualment dirigida contra las corporacions de las provincias.

¿Quants diputats treurán los fusionistas ab tot y ser legals? Si 'l govern vol, ni un; si fá 'ls ulls grossos, no arribarán á una dotzena de frare.

Aquí tenen uns legals als quals la lley se 'ls torna agre. ¡Viva la legalitat!

¡Vamos bien! ¡Muy bien!! ¡¡¡Retebién!!!
O sinó aquí tenen l' esquerra, un altre partit legal. A n' aquest no 'l combaten; pero es encare pitjor: jugan ab ell. L' han prés per criatura y s' hi diverteixen. En la taula de billar de la política 'l fán servir de mingo. Un dia l' omplen de caricias y l' altre dia l' omplen de rebufos. Avuy l' hi dinhen, maco, hermós, noy de la mare y rey de casa, y l' endemá se 'l treuhen del devant a

fástichs. Ignorant, estafalari, gamarús y somia truitas es lo millor que l' hi dinhen:

—Vosaltres forméu l' únich partit liberal possible dintre de la monarquia.

Al sentirho l' esquerra s' infla.

—Pero es precis que no 'us feu ilusions: mentres volguén lo sufragi universal y la reforma de la Constitució, méntres vos diguéu demócratas, es inútil que porfiéu, no hi ha poder per vosaltres.

Y l' esquerra 's desinfla.

Tot desseguida 's reuneix y acorda treure 's lo nom de demócrata. Los cristians no 's batejan més que un cop; pero la esquerra es un partit molt poch cristià y 's bateja y rebatejará tantas vegadas com siga necessari.

—¿Y quants diputats tindréu en las próximas elecciones? preguntan los esquerrans, que 's creuhen qu' estant bè ab D. Antón ja ho tenen tot guanyat.

¡Criaturas! Volen ser diputats y no veuhen que al millor dia, com á criaturas que son, las enviarán á dida.

Llavors serán los crits y 'ls gemechs... Y aixó, després de tot es lo millor que 'ls pot succehir, que si 'ls donan uns quants puestos, será encare l' extrém de l' irrissió y de la vergonya.

Contractarse per anar darrera de una carretella á cridar ¡viva! ho fán quatre infelissos ignorants, per tres pessetas diarias. Pero contractarse per anar á fer la guerra al mateix que 'ls contracta, no ho fán sinó 'ls pavassos del Circo.

Y aquí tenen un altre partit legal, que deurá molt agrahiment á la lley conservadora... ó siga á la lley del embut.

¡Vamos bien! ¡Muy bien!! ¡¡¡Retebién!!!
Los partits legals s' aniquilan. Los partits ilegals s' uneixen.

Pero doném per sentat que 'l país calla y deixa fer. Suposém que contempla ab indiferencia com funciona la máquina electoral: com los diputats surten fets ab motllo lo mateix que 'ls botons de pasta. Que ningú fassa cas de que la premsa siga perseguida ab sanya y que l' honor de dirigir un periódich de oposició 's purgui ab vuit anys y un dia de presiri. Que 'ls ajuntaments y las diputacions dimiteixin si 's plan per forsa, ó sigan escombrats dels sèus puestos. Que 'l que vulga reunir-se usant del dret que l' hi concedeix la lley de reuniones, no puga ferho, per prohibirho 'ls delegats del govern. Que ni se l' hi permeti menjar en companyia de quatre companys...

Suposém que tot aixó pug'n ferho 'ls legals en nom de la lley y que ningú reclami, que ningú protesti, que no 's queixi ningú.

Se fán las elecciones y tots los diputats surten conservadors, tots y uns quants més encare.

¿Volen dirme qué ha lograt fins aquí 'l govern? Després de aniquilar als demès partits legals; després de destruirlos y de deshonorarlos, lo qual encare es pitjor, se trobi ell mateix davant d' ell mateix. Y aquella majoria tant colossal, tant monstruosa 's descompon, se divideix y l' una meytat devora á l' altra mitja. Los neos de 'n Pidal ensenyan los apaga-llums als húsars de Antequera; los húsars de Antequera 's

treuhen la xarrasca contra 'ls neos de 'n Pidal: s' arma una algarabía de cent mil dimonis: lo Congrés queda convertit en un galliner, y llavors nosaltres...

Nosaltres, ¡vamos bien! ¡Muy bien!! ¡¡¡Retebién!!!
Vaja, D. Antón, que aquesta febre de reacció injustificada, aquest deliri de arbitrariedad, aquest afany hidrófobo de destruhir á tots los contraris per quedarse sol, sol enterament, sense ningú que puga ferli sombra, després de tot, no es més que una xifladura.

Estich segur de que si fòs possible que un republicà l' hi entrés dintre del cós, no l' hi aconsellaria que fés sinó lo qu' está fent.

Vaja treballant. Indisposis ab tothom. Al que no s' humili, escúpili sobre 'l front la paraula ilegal, qu' es una especie d' excomunió civil. No donga trévas á ningú. Apreti 'ls tornillos fins que las cordas saltin. De la lley burlissen. Conténtis pensant que vosté mateix se fá legal y que l' únich legal es vosté, perque vosté se n' ha fet. No desmayi. Avant y fora y treballi forsa. Si, treballi per nosaltres.

Ja sab que nosaltres, encare que ilegals, som agrahits. Per lo tant tinga la seguretat, D. Antón, de que si arriba á inutilisarse, 'ns recordarém de vosté, concedintli una plassa de pensionista en la Escola de Gegos.

P. K.

ENTRE MOMIAS.

DIÀLECH SEMI-HISTÓRICH, RECOLLIT AL PARQUE.

OLA, senyor Batista! Ditzosos ulls que 'l poden veure... ¡Qué siga la enhorabona!

—¡La enhorabona! ¿de qué?
—Si, senyó, si; ja ho sé que l' han nombrat regidor.

—¡Ay! Senyor Llorens, l' han informat malament: no soch regidor ni res.

—¡Ból! ¡qué 'm diu, home, qué 'm diu! Jo tenia entés que hi havian posat los més antichs de cada gremi, y com que 'l pastisser més vell es vosté...

—Pues ja ho vèu: no han fet lo que debian.
—Vamos, veig que no aném pas com jo 'm pensava... ¡Ah, no, no, creguim, senyó dalló; fins que 'l que nombri l' Ajuntament siga 'l mateix senyó bisbe, no n' esperi res de bó dels municipilos!

—Miri, es lo que jo deya ahí a la de casa: Tuyas; riuten d' aixó que dihuen las donas del veynat; la inquisició no la posarán, perque aquest govern encara es una mica taradot... ¡Es clà! ¡Un hom' tè la seva experiencial!

—Senyó Batista, estich ab vosté. Quan vaig veure al Cánuas posat al frente, ja vaig pensar: ¡mau! Aquest home ho esbullará tot...

—No, no tant. Jo tinch esperansas de que aixó s' arreglará, y que al últim nos podrém espolsar tota aquesta cáfila de lliberals que desde l' any 33 fins ara 'ns han estat avergonyint ab las sévas plagacitats.

—¿Deu ho fassil Gregni que no desitjo altra cosa...

Miri, tinch promés un ciri de dugas lliuras á la Mare de Dén de la Bona-nova, 'l dia que pugui tornar á oír missa á Sant Miquel, ¿sab? allí, al costat de ca la Ciutat.

—No 's pensi, tot es cosa que pot ser. Si aixó del Ajuntament s' adoba, ja veurá quin arreglo hem de fer ab tot lo que han espatilat los de la flamarada.

—Ah, sí, ja n' hi haurá de feyna, ja! Aquest Barcelona l' han posat d' un modo que fa liástima.

—Diguimho á míl Perque veji si m' adormo, jo ja tinch format un plan de tot lo que s' ha de fer lo dia que 'ns poguém *empossessioná* de ca la Ciutat.

—Veyam, fassimen dos quartos.

—Prou, pero ¡ey! cuydado ab aquesta... No voldria que algú se 'n enterés y 'm guanyés per má.

—¿Qu' está berrango, senyó Batista? Pot enrahonar ab tota confiansa: será com si no ho hagués dit á ningú.

—Bueno, donchs ja veurá si vaig bè. Comensi á pensar que las murallas tornarán á ferse.

—¿Qué diu, home!

—¡Vaya! Aquest *ensanxa* es la perdició de Barcelona. D' aquí venen tantas malalties, d' aquí venen tants ayguats y d' aquí vé que 'ls lloguers dels pisos van tant baratos. Fetas las murallas, que diguin lo que vulguin, son un gran adorno, deixariam abandonat tot lo que quedés fora, lo *passeyo* de Gracia, lo Poble Sec y totas aquestas tonterias. Barcelona sería Barcelona, hèn tancada, hèn resguardada dels ayres y sense por del contrabando. ¡Qué tal! ¿'h vá agradiant?

—L' hi juro que síl Veig que vosté es de la mèva mateixa máxima. Una ciutat sense murallas es com una dona sense faldillas. Vaji, vaji dihent.

—Tancada Barcelona, comensariam la reforma... es á dir, no la reforma, sinó la contra-reforma... ¿Comprén l' ideya?

—Sí, sí; digui, digui.

—Desde luego, per supuesto, fora tranvias, fora Riperts, fora velocipedos, y carretons dels gossos y tot aixó que han fet los del *pugrés*. Treuriam la llum eléctrica, tapariam las mangueras de riego y hasta tirariam á terra 'ls *bioscos* de la Rambla, que no fan més que nosa... ¿eh?

—Magnífich, senyó Batista, magnífich!

—L' iglesia de Jnnqueras la tornariam á son puesto, las Magdalenas lo mateix, las Caputxinias, las Arrepentidas, tot lo que 'ns han tret de pullaguera.

—¡Oh! ¿y l' iglesia de Sant Miquel?

—¡Vaya! ¿no l' hi dich tot? Després vindria la segona part. ¿Se 'n recorda dels convents? Donchs vosté 'ls veuria desseguida á son puesto, com si fossim al any 34. Lo Liceo á terra, la plassa Real á terra, Santa Catarina á terra, aquellas casas de l' Universitat vella á terra, lo parque d' ingenyeros á terra, los edificis que hi ha al costat de Bettém á terra, tot aniria á terra, á micas, á bossins, á cendra, á pols, á res...

—Bè, senyó Batista, molt bè. Ja 'm sembla que m' hi trobo!

—¡Oh! Seria una cosa bonica, hermosa...

—¿Seria ó será?

—Será, si Dèu vol y Maria Santissima. Y no 's pensi que l' hi haji dit tot, no. Després d' arreglar Barcelona arreglarém als barcelonins, porque l' hi asseguro qu' están de tal modo avuy dia ab aixó dels cassinos, clubs, societats y ateneos, que no se 'ls pot tenir pel cap ni pèls pens.

—Pero, ja 'ls arreglarém, ¿eh?

—¡Vaya! Sinó, correrá 'l santo palo. Miri, al estiu á las 9 y al hivern á las 6, portas tancadas y tothom á retiro. ¡Hont s' ha vist aixó de que á las dotze de la nit hi haji á la Rambla tanta gent com al mitj del dial! ¡Cál! S' acabarán los teatros, s' acabarán las calaveradas, y 'l que vulgui divertirse ja sabrá que, anánsen al Jardí del general, no ofendrá á Dèu ni ningú l' hi dirá res...

—¡Al Jardí del general! ¿qué no sab que no hi es?

—¿Qué té que veurel Home, 'l tornarem á fer. ¿Qué 's pensa que aixó, aquest Parque pot quedar en peu? ¡May! Aquí hi tornaré á haver la Ciutadela, y 'l portal del Socorro, y 'ls glacis y tot lo corresponent...

Al arribar aquí 'l diálech, varen sentirse uns crits extranyis: eran los ánechs del *lago* qu' escandalitsavan com de costum.

—Dispensi, senyor Batista: sento que la mèva senyora 'm crida.

—Vaji en nom de Dèu...

—Hasta un altre dia.

Y 'l senyor Batista se 'n vá anar per la dreta, y 'l senyor Llorens per la esquerra, creyentse que 'ls crits dels ánechs eran la véu de la sèva dona.—FANTÁSTICH.

¿SITJAN tenir Barcelona dintre de la mà? Donchs enterínse del anunci que veurán en aquest número y vajan á ca 'n Lopez á demanar la nova *Guia de Barcelona*, escrita pel Sr. Roca Roca, director de LA CAMPANA DE GRACIA.

Tota la premsa local s' ha ocupat ab elogi de aquesta obra que á mi m' está mal alabarla. Sols los dié que pot posarse al costat de las guias més notables que tenen las ciutats extrangeras, que té un grapat de lámimas y cinch planos tan detallats que es imposible que ningú 's perdi ni dintre de Barcelona, ni pèls seus arrededors.

Apesar de formar un tomo elegant de unas 500 planas, magníficament enquadernat, no costa més que tres pessetas y mitja.

Mils telégramas que 'l dia 11 de Febrer anavan dirigits á Madrid, lo govern vá interrómprer y á horas d' are la majoria dels expedidors no han rebut l' import que 'ls costavan.

Are córdinse bèn bè la levita ó 'l gech y fassin vostés mateixos los comentaris.

Los gobernadors no fan més que posar multas als ajuntaments fusionistas.

Los fusionistas ván inventar lo sistema de las multas. Ellis ván sembrar; es, donchs, molt just, qu' ellis cullin.

Perque 'ls conservadors, vegiu que la República francesa es molt intolerant, sápigán que fá pochi dias ván reunirse 'ls bonapartistas (á fi de buscar los medis més eficaces per derribar la República.)

Y 'l govern republicá no vá prohibir la tal reunió.

En aquestas materias no tenen por sinó 's débils; los forts no temen res.

Recordinse de la Revolució de Setembre. Va ser una explosió d' entusiasme y las primeras Corts que van convocarse, las Contituyents del 69, sigueren unas Corts modelo. ¡Quants homes i vestres de tots los partits! ¡Quants joves de talent van donarse á coneixel!

Y are pregunto jo ¿qui ha sortit desde l' any 75 fins are? Tot lo més una dotzena de mendicants, sense ideals, sense aspiracions, gossets d' aygua que remenan la qua davant del terrosset de sucre del poder, y als quals lo país no 'ls déu més que mals exemples al véure'ls cambiar de casaca, sempre que 'l ferho 'ls reporta un benefici.

Verdaderament, en los pobles cada déu ó quinze anys hauria de haverhi una revolució.

«Las doctrinas de 'n Cánovas dirigidas contra 'ls republicans s' han de tornar infaliblement contra la monarquia.»

Aquesta profecia l' ha feta un periódich conservador de Ginebra.

Alguns diaris de Madrid l' han publicada y jo la reproduheixo.

Ventatjes del fanatisme religiós.

Una pobra dona de l' horta de Murcia, extremadament devota, estant malalta vá tenir un somni. Vá somiar que se l' hi apareixia la Verge y l' hi demaná que l' hi entregués lo cor. L' infelís al despertar vá inferirse dos punyaladas per treurese'l, morint al cap de poca estona.

Un dupte: ¿Aquesta suicida per excés de religió pot entrar al Cel? ¿O es que han de pagar 'l pato 'ls capellans que han alimentat lo seu fanatisme?

M' agradaria molt que algun teólech me tragués de duptes.

«Se creu que 'l Senat votará la venta de las joyas de la corona de Fransa ab la condició de invertir lo que se 'n trega en premis á l' industria.»

Aixó succeheix á Fransa, en aquella republicota deixada de la mà de Dèu?

Aquí ja es diferent. Aquí per premiá á l' industria, se l' hi regala un tractat de comers ab Inglaterra y de aquesta feta queda arreglada, que *may més ha de treballar*.

La *Crónica de Catalunya* ha sigut denunciada. No m' alegro del mal de ningú; pero la sagastina *Crónica* are comensará á tastar los fruits de la represió contra la premsa, y l' hi sabrá grèu de haver deixat subsistent tot un sistema de persecucions que fá de la vida del periodista un ay continue.

Es molt cómodo ser á dalt y pegar.

Es molt dolorós ser á baix y rebre.

Per lo demés, m' alegraré infinit que no siga res.

L' empréstit francés ha quedat cubert prop de 14 vegadas. S' ha emitit al tipo de 76'50 y dona no més que l' tres per cent.

Aquí la deuda está á 62 y dona 'l quatre per cent. Ab aixó comparin y reconegan que á Fransa fins las pesetas s' han fet republicans.

Entre 'ls ministres ja comensa á haverhi cops de cotxe.

Lo ministre de la Guerra demana quartos y 'l ministre de Hisenda respon que no 'n té per darni.

D. Anton s' enfutisma y exclama:—¡Quietut!.. Y qui no estiga content que toqui 'l dos. ¿Que per ventura s' han figurat que 'm quedavé sense ministre de la guerra? Quan no trobi cap més general que vulga serne, m' hi posaré jo. *He dicho*.

S' hi posará ell! Llavors si que seria ministre de la guerra, de noms y de fets.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo ciudatá S. Estartús, jefe de la defensa de Tortellá, 'ns escriu desde l' emigració una carta molt sentida, dedicada á la memoria del héroe Baldi Abullí, de qual mort donavam compte en lo número passat. La falta d' espay 'ns priva de insertar la aludida carta que demostra lo molt que valia 'l difunt y lo molt que val l' autor de la mateixa.

Los republicans de Mataró estavan celebrant l' aniversari del 11 de febrer en la fonda de Montserrat per grupos de 19, reunint cada grupo en local separat. Primer vá anarhi l' arcalde y al veure que la llei se cumplia no vá dir res; pero després tot d' un plegat torná á presentarse, y cridant com un energúmeno vá disoldre 'ls cinch banquetes que se celebravan. Per proceder de aquest modo, per forsa l' arcalde de Mataró havia de demanar inspiracions al ánima del regidor Matéu.

LOS PARTITS MONÁRQUICHES.

(PER LA RÚA.)

Dú un llustrós barret de copa, fá 'l posat d' home decent, saluda á la gent de tropa y diu *todo va muy bien*.

Tè del conill ia rialleta, per bastó gasta un parpal, y tragina una careta que vol ser de liberal.

Vá per tot arreu fent fressa, llepant un tros de turró: aquí tenen la disfressa del partit conservadó.

Aixerit, bèn vestit, bèn rissat y bèn pulit; ademans elegants,

tot voltat de capellans; no perden un moment,

mirant sempre d' hont vé 'l vent; molt sumís,

molt fi y llis: aquí tenen lo mestís.

Extén la má com qui demana 'l xavo, camina fent mil esses y tantinas y dú plantat al pit, com á medalla, lo retrato d' un duch pié de trenyinas.

La çapa feta ab trossos y miquetas, tè al meos vint colors distints... y pico, y porta á coll-y-bé una gran besliassa qu' es nada menos que un magnífich mico.

Crida als amichs y tots al véurel fujen; fá arengas, pero l' públich no l' escolta, y, sempre ab lo gran mico á las espatillas, com un ánima en pena, gira y volta.

De tant en tant llegeix un cert programa que de tantas correccions com tè, fá fastich... Aquest trist mascarón que ara 'ls ensenyo es lo partit demócrata-dinástich.

Fatxa cadavérica, ulls tots apagats, ni dents á la boca, ni cabells al cap,

Rónica mortalla cubreix, no sas carns, sinó 'ls poquets ossos que 'l temps l' hi ha deixat.

Fá pó á la quitxalla, y hasta 'n vol té als grans, movent una escombra que porta á la má

Baf de cementiri per tot vá escampant...

—¿Es un mort, tal volta?

—No; es un moderat.

Tot vestit de coloraynas segueix aquest la carrera, arrossegant al darrera una espasa... y moltas vaynas.

Son cap bèn mirat no es cap, son péu en rigor no es péu, sa véu casi bé no es véu...

potser ni ell mateix s' lo sab. Crida y canta y móu la vista, donantse ayres d' aixerit... ¿Saben qu' es? Es lo partit (y tant partit!) centralista.

Encargolats al coll uns grans rosaris y á la má un trabuch, segueix per lo camí d' en Carnestollas á caball d' un ruch.

Porta 'l cap coronat de pastanagas mitj fetas malbé, y dú, molt mal posada, una careta com d' home de bè.

Regala á las senyoras tonterías de sa boca inmundada, y tira carmetlets amarchs que diuhen: lo partit carcunda.

¡Miréusel! De pàlida y extranya figura, com si fos un prófugo de la sepultura, llensant mars de llágrimas, y marxant al pas d' una marxa létrica, vá gratantse l nas Saluda ab véu lánguida, camina, s' atura, llensa frasses fúnebres, badalla murmura, vol comensar prélicas, y no sab qué dí. ¡Aquest es lo mísero partit sagastí!

C. GUMÀ.

MONÓLECH de un esquerrà:
— «Si ho entench que 'm pelin: avuy al despertarme m' hi trobat ab que ja no era esquerrà, sino liberal reformista. Després de dinar, o diari de la tarde 'm feya saber que tornava á ser esquerrà. L' un dia 'm diuen que haig de ser amichde 'n Sagasta y l' endemà que haig d'estar hi á matar. Asseguran al demati que aném entesos ab en Cánovas, y á la tarde qui pot saberho diu que no treu ém ni un diputat. Tant aviat haig de voler la constitució del 69 com la del 76 y quan comenso á acostumarme á voler lo sufragi universal fan acceptarme l' universalisació del sufragi. Per mi se 'ns rifan.»

Veritat que avuy un esquerrà es un magnífich tipo de Carnestoltas?

En Mañé aplaudeix al governador de Granada, perque 'ls diumenjes y dias de festa fa tancar las portas de las botigas. Y per combatre als espanyols que treballan en diumenje, treu l' exemple de Suíssa, Inglaterra y 'ls Estats Units.

Es cert, en aquests paissos no's treballa al diumenje; pero 'ls capellans protestants no diuen missa, ni cobran lo jornal, ni á las iglesias se fá 'l negoci de las cadiras.

Un montepio va celebrar reunió per renovació de cárrechs y 'l governador va enviarlos un delegat de policia y dos guindillas.

Lo govern véu sombras per tot arréu. Los ulls l' hi fan pampallugas.

Pero home, tranquilisis, ó 'l menjar se l' hi posará malament.

L' *Epoca* diu que á Espanya hi ha tres repúblicas distintas. La de 'n Ruiz Zorrilla qu' es una xicota molt guapa, encare que de poch cervell y d' escassa continencia; la de 'n Pi y Margall qu' es una vella plena de supersticions y de quimeras, y la de 'n Castelar, una jamona que pintantse la cara y fent monadas tracta d' enamorar.

Respon lo *Liberal*:

«La República de 'n Ruiz Zorrilla sent guapa y bona mossa á ningú que tinga bon gust déu disgustar.

«La República de 'n Castelar, com á jamona, composta y tén arreglada, agradará als que tenen gust per las donas maduras y experimentadas.

»Y la de 'n Pi y Margall, si es vella com diu l' *Epoca*, mereix respecte y consideració, quan no per res més, pels seus cabells blancs.

«De manera que l' *Epoca* al cap de vall demostra una cosa: que la democracia té repúblicas per tots los gustos.»

Segons veig en algun periódich á Tarrassa, Granollers, Martorell y altres poblacions de Catalunya, lo dia 11 de febrer ván celebrarse banquetes en conmemoració de la proclamació de la República, assistinthi diuon individuos y mitj.

Y mitj, per més que se 'n estranyin. Lo mitj devia ser algun demócrata dinástich que no hi era tot.

A Vich també han cambiat l' ajuntament, nomenant alcalde á n' en Bernis, fabricant d' embutits.

Un dels regidors expulsats es fama que deya: Sr. Bernis, consideri que á cada porch l' hi arriba 'l seu Sant Martí, y que hi ha més dias que llangonissas.

Lo Sr. Tort y Martorell ja ha tornat de Madrid. Una persona que 'l vá veure arribar, assegura que al tornar duya 'l districte de Manresa á la boca. Sembla qu' en Romero Robledo vá enamorarse 'n, reservantli la p'assa de trompet del esquadró.

Un plán.

Unirse 'ls esquerrans ab los fusionistas, tirar á l' aygua fins lo nom de demócratas, y units y compactes presentarse á palacio á demaná 'l poder.

Un plán de 'n Cánovas.

Cridar als fusionistas y esquerrans á la Presidencia, y organizar ab eils un ball de criaturas.

A Vinaroz no tant sols vá prohibirse que se celebressin banquetes en conmemoració del 11 de febrer, sino que tampoch vá consentirse que s' obrís una suscripció per donar un diná als pobres.

Esta vist: quan los conservadors son á la tau'a, no menja ningú sino eils.

Ha tornat á deixarse veure per Andalucía la má negra.

Diu lo *Liberal*:

«Es la má que correspón al brás conservador.»

Un aplauso als ciutadans de Rubí que han entaulat causa criminal contra 'l vicari Mossen Reig, que dias endarrera vá perturbar la solemnitat de un enterro civil, escandalizant é insultant á las personas que hi anavan.

Com que la Hey no fá distinció entre 'ls homes que 's vesteixen pel cap y 'ls que 's vesteixen pels péus, es de creure que 'l vicari de Rubí se 'n farà l' estella.

L' onze de febrer de 1873, al terminar la sessió, nomenat ja 'l poder executiu de la República Espanyola, vá alsarse en Martos, donant un gran crit de «¡Viva la República!»

Déu fer cosa de un més que al llegir en Cánovas lo decret suspenent las sessions, lo mateix Martos vá alsarse, donant un gran crit de «¡Viva 'l Rey!»

¡Y are vajan á fer cas dels vivas de D. Crisino!

Destitucions de ajuntaments, multas als que no dimiteixen, amenassas á tothom. ¿Es aixó un govern representatiu?

Si senyors: es representatiu. Precisament are está representant... la farsa electoral.

Hi ha un sens fi de directors de periódichs presos y encausats.

N' hi ha quatre ó cinch quals causas han sigut falladas, sortint condemnats á vuit anys y un dia de presiri.

Greguin, més val agafar un trabuch y anar á la carretera, qu' escriure un periódich en temps dels conservadors.

Es menos exposat... y en cas de una desgracia se 'n surt més barato.

A Manresa s' ha vist una nova causa de las que se segueixen contra *La Montaña*.

Resultat: que 'l director del valent periódich vá ser absolt.

Advocat defensor: lo Sr. Sol y Ortega

Advocat acusador: vá ferse fonedis.

Era 'l famos D. Pere qui havia d' encarregar-se de l' acusació; pero vá creure convenient no presentarse.

Com que D. Pere es tant alt, está clar, lo *Sol* lo crema més que als altres.

A no ser que D. Pere haja desaparecut y que siga cert lo que ne' escriuen de Suíssa:

«Chamunix 16, 2, 84—Ben aprop de aqui la justicia vé de descubrir lo cadavre geiat de un home que segons senyals semb'a ser un aomenat D. Pere (1) perdut fá poch temps á Manresa (Provincia de Barcelona—Espanya).—La justicia informa.—S. E.—Per la copia y traducció.—Un noy manresá á Ginebra.»

Molt seria que 'l pobre D. Pere, per fugir del *Sol* se 'n hagués anat á morir entre 'ls gels dels Alps!

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-no-vas.

2. Id. 2.—Esquimal.

(1) Llarch y prim com una llansa; ex-arcalde de Manresa segons papers que se l' hi han trobat al infern del gech.

5. ROMBO.—

D
S I S
D I S E T
S E T
T

4. TRENCA-CAPS.—Castelló de Ampurias.

5. GEROGLIFICH.—Fés bé; pero sápigas perquè. Han endaviat totas las solucions los ciutadans Pere Sambomba, Dos Liberals y Adela Traylor; n' han endavinadas 4, E. C. y C. y Un Granuca; 3, Pela-canyas, 2, F. Tioetc, y 1 no més, Un ayguardenté y Noy Gran.

XARADAS.

I.

Es inversa la primera una nota musical; un licor es la tercera qu' es molt bó; pero fá mal. La hu-invers-cinch molts vegadas t' haurá pres lo sastre á tú, y en dos-quart pocas vegadas 'ms haurás vist, estich segú. La tres-cinch es regalada pel que té g'oria y dinés y estant quarta á la vegada creú qu' encare ho es molt més.

Es quatre invers repetit nom d' una bestia en plural, y es lo que are aquí has llegit una xarada total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Negació n' es la primera, com segona es negació, tres es objecte de vidre y un home funest lo Tot.

FERNANDEZ.

SINONIMIA.

Noy, corra, portam la tot y aquesta fusta total digué lo senyor Total que viu al carrer de Tot.

J. PRATS Y N.

ROMBO.

•
•
•
•
•
•
•
•
•

Omplir los punts ab lletas que llegidas vertical y horisontalment digan: 1.ª ratlla una consonant; 2.ª, un' eyna de manyá; 3.ª, per fer llum; 4.ª, en las tempestats; 5.ª, una consonant.

UN TENORIO.

GEROGLIFICH.

X
V O S
I
VI

J. PRATS Y N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Pep del Ostia, Nyamaras, Pepet Simpálich, Un Repatani y Noy Gran.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans F. Alberti y J. F. Sola, Trompet de Reus, Un Peixaté, Un Can-fan-dos, A. Cubells y Un notari.

Ciutada Sir Byron: Lo quadret ya millor, pero encare s' hauria de tocar molt.—Noy Gran: Insertarem trenca-closcas y ters de silabas.—Pepet simpálich: Id. rombo y geroqlifich.—Un Granuca: Id. mudansa, sinonimia y rombo.—Un Tenorio: Id. rombo. A. R. (Sant Just Desvern): La senmana entrant ne parlarém.—Mister Jhonson: Vá molt bé.—Corresponsal de Vilaverd: No tot lo que 's diu sense firma pot posarse á la Campana.—G. (Valls): Las noticias de compromis es necessari enviarlas per conducte del corresponsal y que aquest respongui de la firma.—Ramon Rerbac: La publicació de la poesia, avuyja seria inoportuna.—Un Pastera: Publicarem lo ters de silabas.—M. Figuerola y A.: Lo quadret que 'ns envia té poch lance.—A. Rossell: Insertarem un epigrama.—Verbi-Gracia: Id. una conversa.—Nas de punta inglesa: Id. dos geroqlifichs.—Bonifaci Malcarat: Lo quadro va bastant bé.—Dos Liberals: Insertarem dos rombos.—J. Cap: La senmana entrant parlarém de alguna de las cosas que 'ns envia.—A. P. (Mataró): Queda servit.

BARCELONA EN LA MANO

GUIA DE BARCELONA Y SUS ALREDEDORES POR J. ROCA Y ROCA.

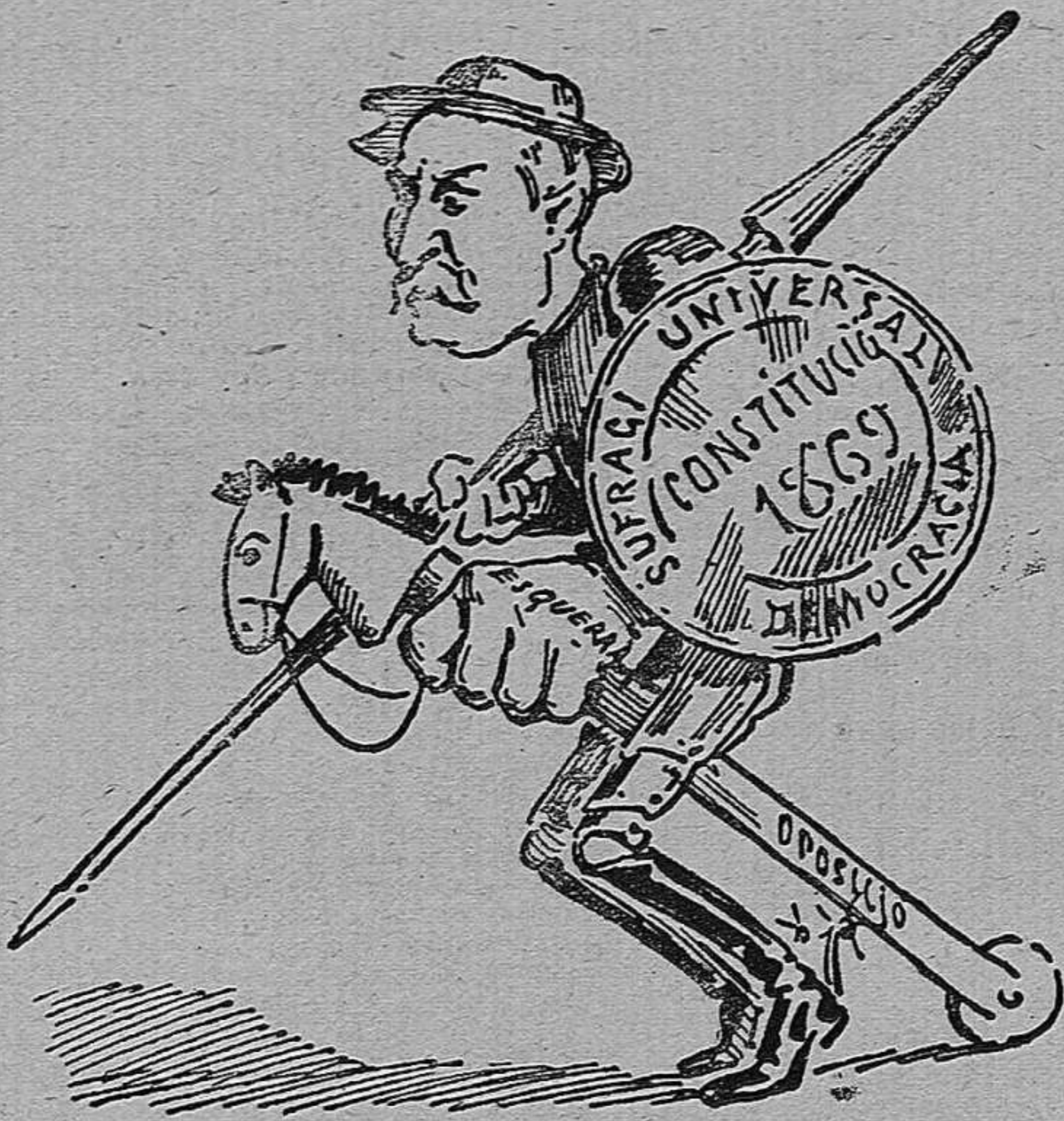
Ilustrada con multitud de grabados, vistas de edificios y detalles de la Ciudad y con cinco planos. (Barcelona, casco antiguo.—Barcelona, Ensanche.—Barcelona y Puerto.—Alrededores de Barcelona.) Un tomo elegantemente encuadernado 3'50 psetas. Se vende en la libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, y en las principales librerias de la capital.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasse Arch del Teatro 21 y 23.

DISFRESSAS.

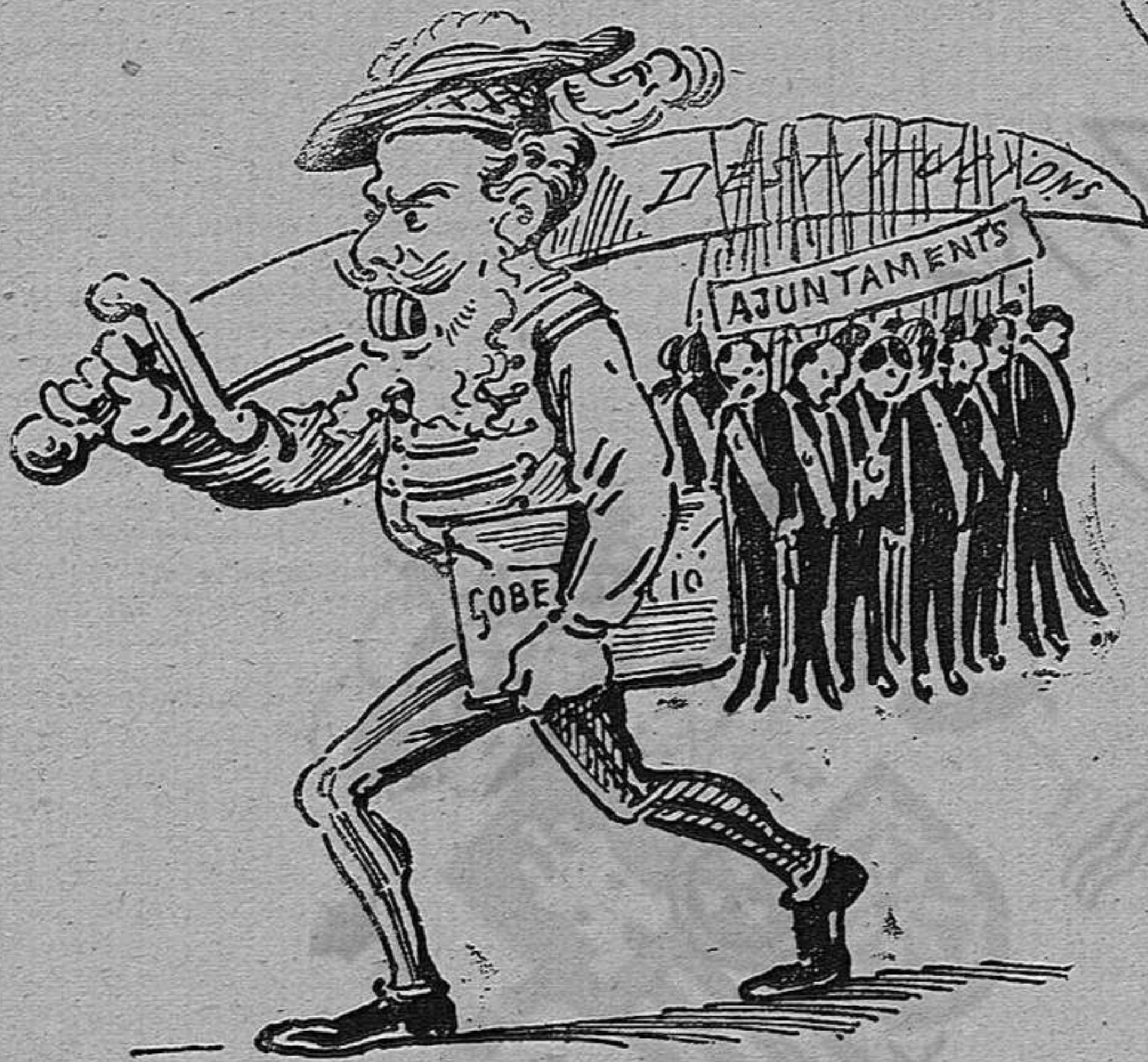
D' esquerrà en l oposició.

D' esquerrà en lo govern.

D' esquerrà cessant y reformant.

Barba azul.

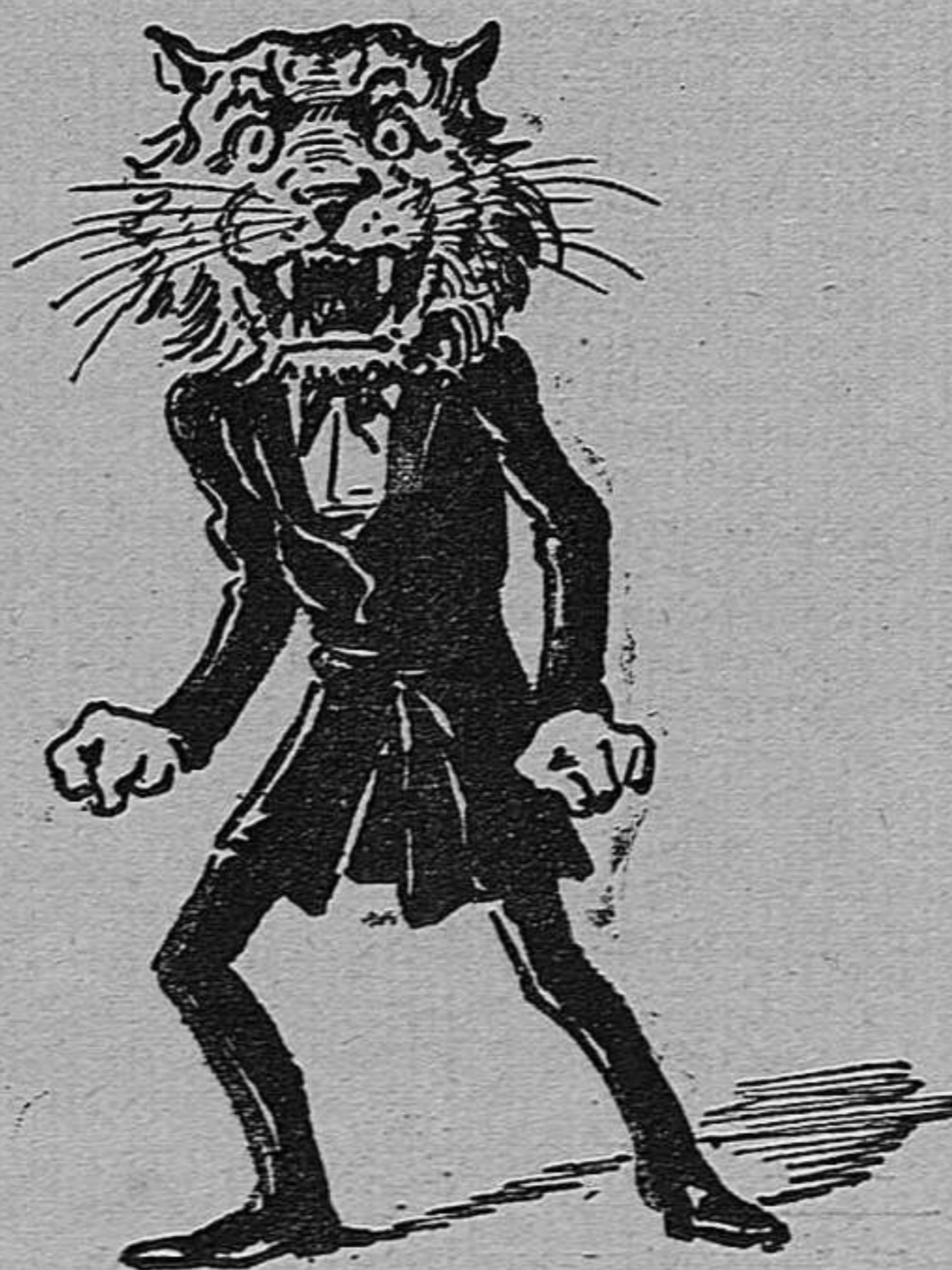
Papellona política.

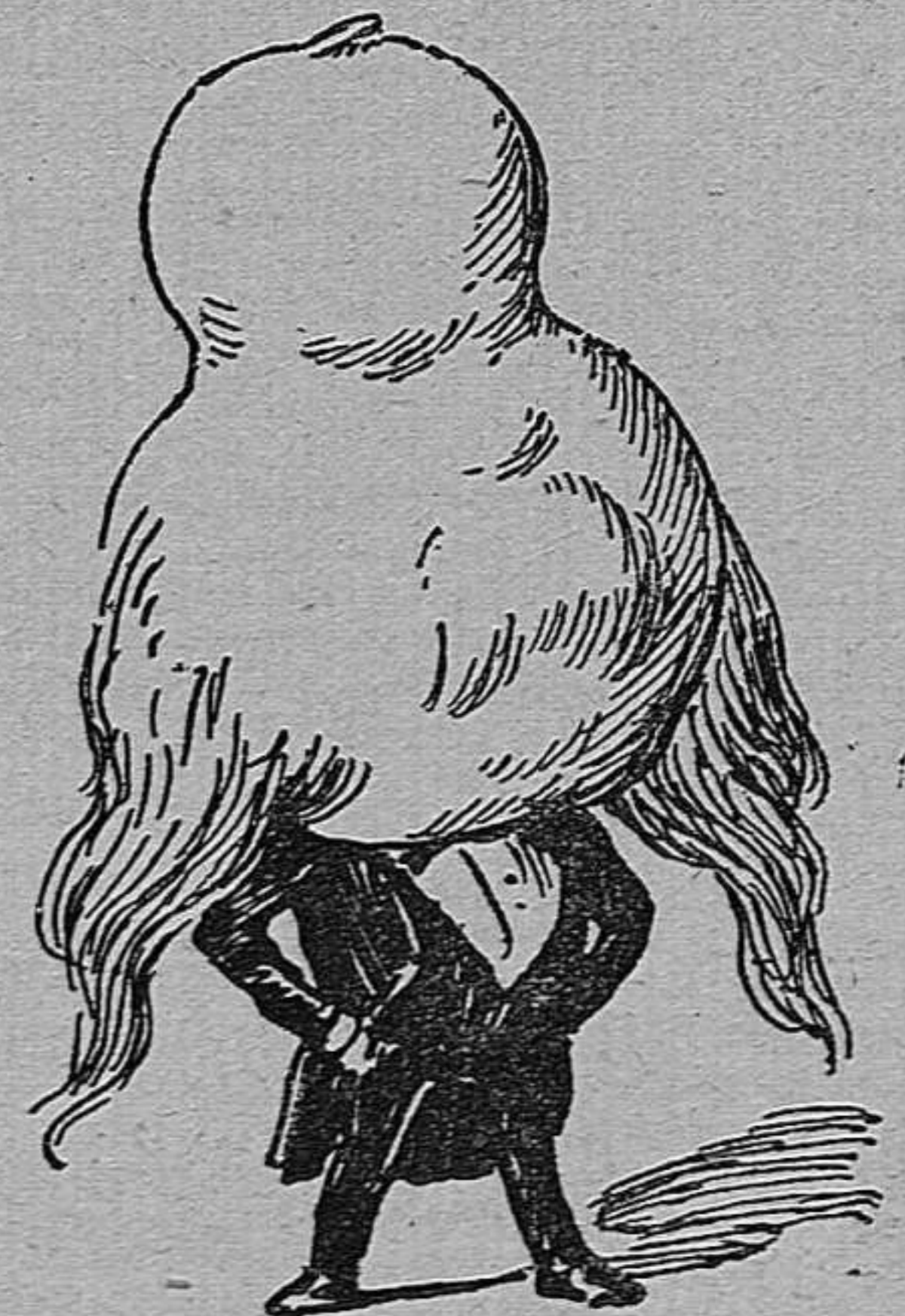
Mefistófeles.

D' empleat del govern.

De fusionista cessant.

De fruita municipal.